

Cesta nahoru XXXII. - Úspěch pomine stejně jako prohra

Znám jednu nádhernou starověkou legendu o králi a jeho synovi, kterou lze považovat za první příklad pokusu o rozvoj kariéry.

Tradovala se již za časů sumerské civilizace. První archeologické důkazy o jejích počátcích pocházejí z doby čtyři tisíce let před naším letopočtem. O tisíc let později už byl Sumer rozvinutou a vzkvétající civilizací jižní Mezopotámie, kterou dnes známe jako jižní Irák. Nejproslulejším vládcem sumerské říše byl Sargon I. Legenda praví, že si jednoho dne nechal svolat své moudré rádce, aby s nimi probral záležitost vrcholného významu - svého syna. Sargonův potomek totiž právě dospíval a podle legendy měl veškerý potenciál stát se budoucím vůdcem.

Byl fyzicky zdatný, sebevědomý a inteligentní. Král jej však chtěl na vůdcovskou roli připravit i po duševní stránce. Věděl, že vůdce musí čelit mnoha výzvám, navíc takovým, které běžného člověka mohou zaslepit a omámit.

Aby se jeho syn stal skutečně velkým vůdcem, musel pochopit, co je to dívat se na svět z následující perspektivy: Ne všechny dobré věci jsou tak dobré, jak vypadají. A ne všechny špatné věci jsou tak špatné, jak se mohou na první pohled zdát. Pochopení této pravdy mělo být princovi nejcennějším ponaučením v jeho snaze dosáhnout vlastního sebevědomění a zasloužit si pověst moudrého vůdce svého lidu.

Král proto požádal své rádce, aby sepsali text, po jehož přečtení pocítí hrdý člověk pokoru a truchlící získá naději do budoucna. Chtěl zaznamenat svou zkušenost. Nejdůležitější však pro něj bylo, aby byl text zcela pravdivý - za každých okolností a ve všech dobách. Jen taková rada se mladému princovi bude hodit.

Královi mudrcové si uvědomili význam a velikost takového úkolu a naléhali na Sargona, aby od své žádosti ustoupil. Král se však nenechal zviklat a nařídil jim, aby mu za tři týdny přinesli výsledky své práce.

Když se mudrcové vrátili do paláce, přinesli králi ukázat několik popsaných tabulek. "Zkrátit!" nařídil Sargon. Po třech dalších pokusech a ještě kratších verzích král poslal vystrašené a zmatené rádce pryč se slovy: "Vraťte se za týden a ať tam nejsou víc než čtyři slova."

Následující týden mudrcové opět přišli do paláce a předali králi destičku, kde byla vyryta čtyři slova. Král s úsměvem přečetl výsledek jejich hloubání: "I tohle jednou pomine."

V průběhu staletí vznikla řada verzí této legendy a podle mě je pro stávající i budoucí vůdce její poselství stejně důležité v jednadvacátém století, jako byla tři tisíce let před naším letopočtem.

Sargon chtěl, aby jeho syn pochopil, že dvě životní krajnosti - totiž radost a smutek - jsou pomíjivé, a tím vytvářejí rovnováhu a základ emocionální stability mladého prince, který se má jednou ujmout vlády.

Po více než dvaceti letech práce s bystrými, talentovanými mladými profesionály jsem měl možnost si na jejich chování všimnout řady rysů. A právě naše legenda ze starého Sumeru se dotýká dvou velmi výrazných z nich: arogance a klidu, když stojíte tvář v tvář přízni osudu. Během kariéry má mladý talentovaný člověk řadu příležitostí k tomu, aby se stal arogantním. Ať je to povýšení, přílišná chvála nadřizených, velký a okamžitý úspěch, uznání vrstevníků a podobně.

Není nijak neobvyklé, že tohle někomu stoupne do hlavy. A on začne mít pocit vlastní

důležitosti, který se brzy změní v útočnost a zničí mladému talentu slibně se rozjíždějící kariéru. Prožít chvíle uznání a úspěchu lze i jinak. Zastavit se, posoudit situaci takovou, jaká je, a vzpomenout si na slova Sargonových rádců: "I tohle jednou pomine."

Ano, dosáhli jste něčeho velkého. Ale pocit vzrušení z toho stejně vyprchá. Důležité je stát nohama na zemi, přijmout chválu s pokorou a vydat se vstříc další výzvě. To samé ale platí i pro nezdary, zklamání a těžké úkoly v kariéře. Negativní dopad těchto událostí také časem vyprchá a nebude pro vás představovat hrozbu. Hodně štěstí na cestě vzhůru!

PEPPER DE CALLIER, předseda Bubenik Partners